

Crossing

Direcció i guió: Levan Akin **País:** Suècia, Dinamarca, Geòrgia, Turquia, França **Durada:** 105 min **Any:** 2024 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Mzia Arabuli, Lucas Kankava, Deniz Dumanli **Fotografia:** Lisabi Fridell **Distribuïdora:** Avalon **Estrena a Espanya:** 04/10/2024
No recomanada per a menors de 12 anys, especialment recomanada per al foment de la igualtat de gènere
Doblada en espanyol / Versió original en turc, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

La Lia, una professora jubilada, ha promès trobar la seva neboda Tekla, perduda fa molt de temps. La recerca la porta a Istanbul, on coneix l'Evrim, una advocada que lluita pels drets de les transsexuals, i la Tekla comença a sentir-se més a prop que mai. (FilmAffinity)

CRÍTICA

16/02/2024 - BERLINALE 2024: La nova cinta de Levan Akin és una tendra buddy movie amb gust de chacha

Amb el romanç gai *Solo nos queda bailar*, **Levan Akin** va aconseguir el principal objectiu del cinema d'autor: signar una pel·lícula ambiciosa capaç d'atreure el públic, fins i tot fora del circuit de festivals. La cinta també va generar certa polèmica a Geòrgia, on estava ambientada. **Crossing**, seleccionada com a cinta d'obertura de la secció Panorama a la **Berlinala**, és una proposta molt més tranquil·la (encara que també hi ha ball), però podria repetir l'èxit del seu treball anterior.

Lamentablement, també podria donar lloc a algunes protestes, ja que aquesta vegada Akin se centra en la comunitat trans georgiana. Una escena al principi de la pel·lícula és suficient per establir l'abast dels problemes a què s'han d'enfrontar, però no hi ha res xocant en aquesta història tendra. Per contra, és un altre exemple de com es poden fer pel·lícules atractives per al públic sobre temes extremadament seriosos, com la recent *Housekeeping for Beginners*, de **Goran Stalevski**.

A **Crossing**, la professora jubilada Lia (**Mzia Arabuli**, que evoca lleugerament Anna Magnani) decideix trobar la seva neboda trans Tekla. Pel que sembla, era el darrer desig de la seva germana morta. La Lia s'uneix a un noi avorrit de barri anomenat Achi (**Lucas Kankava**), que anhela escapar de la seva rutina. És clar que és el seu dia de sort: tots dos es dirigeixen a Turquia, on la Tekla podria viure ara mateix, després d'experimentar anys de rebuig. L'Achi afirma que hi ha una adreça que els conduirà a una comunitat de treballadores sexuals, així com a l'Evrim (**Deniz Dumanli**), una advocada que lluita pels drets de les persones trans, a més de pels seus propis.

Gràcies a aquesta estranya parella (encara que Dumanli també roba algunes escenes), la pel·lícula d'Akin es converteix en una improbable *buddy movie*: la Lia i l'Achi discuteixen, es barallen i estableixen normes per trencar-les immediatament, ja que "res d'alcohol ni drogues" es converteix ràpidament en "un xarrup al dia manté allunyat el metge". No obstant això, com sol passar, acaba sorgint l'afecte entre tots dos. És inevitable i previsible, però també divertit.

Com pot ser "divertida" una pel·lícula sobre la recerca d'una jove trans que viu en la clandestinitat? L'únic que cal fer, com mostra Akin, és celebrar la bondat. Fora de Hollywood, no és precisament una elecció fàcil: les pel·lícules de festivals solen optar per la violència i la desesperació, i guanyen premis per això. Akin demostra que hi ha un altre camí possible. És més, és exactament el que necessitem ara mateix.

Els dos protagonistes no són gaire bons buscant gent perduda. Tot i això, troben altres coses: comprensió i perdó. Per a l'Achi, és un primer contacte amb la llibertat, mentre que la Lia aconsegueix deixar-se portar, passant de lamentar-se ("les dones georgianes solien ser refinades"), a connectar amb el seu jo menys mesurat, amb la noia que solia ser ("la millor ballarina del poble"). Va perdre aquesta noia fa molt de temps. Va perdre la seva germana, la seva neboda. I per a què? Sembla que tota la pel·lícula tracta sobre la recerca de llibertat i sobre adonar-se que preocupar-se per l'opinió dels altres és l'error més gran que podem cometre. Independentment de l'edat, no val la pena.

Marta Bałaga – cineuropa.org